DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

21. oktober 2010*

I sag C-205/09,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU, indgivet af Szombathelyi Városi Bíróság (Ungarn) ved afgørelse af 22. april 2009, indgået til Domstolen den 8. juni 2009, i straffesagen mod

Emil Eredics,

Mária Vassné Sápi, har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer), og dommerne A. Arabadjiev, A. Rosas, U. Lõhmus, og A. Ó Caoimh,

* Processprog: ungarsk.

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den ungarske regering ved R. Somssich, M. Fehér og K. Szíjjártó, som befuldmægtigede

— den franske regering ved G. de Bergues og B. Beaupère-Manokha, som befuldmægtigede

— den italienske regering ved I. Bruni, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato F. Arena

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Simon og R. Troosters, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 1. juli 2010,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, litra a), og artikel 10, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager (EFT L 82, s. 1, herefter »rammeafgørelsen«)

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en straffesag mod Emil Eredics og Mária Sápi for tilsidesættelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

Retsforskrifter

EU-retlige forskrifter

3 Rammeafgørelsens artikel 1 bestemmer:

»I denne rammeafgørelse forstås ved:

a) »offer«: en fysisk person, som har lidt skade, herunder fysisk eller psykisk skade, følelsesmæssige lidelser eller økonomisk tab, der er direkte forvoldt af handlinger eller undladelser, der strider mod en medlemsstats straffelov

[…]

c) »straffesag«: straffesager som defineret i den relevante nationale ret

[…]

e) »mægling i straffesager«: forsøg på, før eller under straffesagen, at finde en mindelig løsning mellem offeret og gerningsmanden, ved en kompetent persons mellemkomst.«

4 Rammeafgørelsens artikel 10 bestemmer:

»1. Hver medlemsstat søger at fremme mægling i straffesager i forbindelse med lovovertrædelser, hvor den anser denne fremgangsmåde for hensigtsmæssig.

2. Hver medlemsstat sikrer, at der kan tages højde for en eventuel aftale, der måtte blive indgået mellem offeret og gerningsmanden i forbindelse med en sådan mægling i straffesager.«

Nationale bestemmelser

5 Artikel 221/A i den ungarske lov om strafferetspleje (Büntető eljárási törvény, herefter »strafferetsplejeloven«) bestemmer:

»1. Mægling er en procedure, som kan anvendes efter anmodning fra den mistænkte eller offeret eller med deres samtykke i straffesager, der er indledt på grund af forbrydelser mod personer (kapitel XII, afsnit I og III, i straffeloven), trafiksikkerheden (kapitel XIII i straffeloven) eller ejendomsretten (kapitel XVIII i straffeloven), for hvilke der kan idømmes en frihedsstraf på højst fem år.

2. Mægling har til formål at tilskynde til erstatning for følgerne af forbrydelsen og den mistænktes fremtidige adfærds overensstemmelse med retten. I forbindelse med mægling bør en aftale baseret på den mistænktes aktive anger indgås mellem den

mistænkte og offeret. Under straffesagen kan der kun gennemføres en mæglingsprocedure en enkelt gang.

3. Anklagemyndigheden påbyder ex officio eller efter anmodning fra den mistænkte, forsvareren eller offeret udsættelse af sagen i højst seks måneder og gennemførelse af mægling i sagen

a) hvis ophør af den strafferetlige forfølgning på grundlag af straffelovens artikel 36 eller en ubegrænset nedsættelse af straffen er mulig

b) hvis den mistænkte anerkender de faktiske omstændigheder under undersøgelsen, accepterer og kan påtage sig at betale erstatning til offeret for den lidte skade eller erstatning til offeret for de skadelige følger af forbrydelsen ved et helt andet middel

c) hvis den mistænkte og offeret har tilkendegivet deres samtykke til mægling, og

d) hvis gennemførelsen af den retslige procedure kan udelades, når der tages højde for overtrædelsen og den måde, hvorpå den er begået, mæglingstypen og den mistænkte person, eller der er grund til at antage, at retten i forbindelse med strafudmålingen kan vurdere den aktive anger […]

[…]

5. Det er ikke muligt som bevismateriale at anvende erklæringerne fra den mistænkte og offeret, som omhandler den handlemåde, der ligger til grund for retssagen, og som er blevet fremsat under mæglingen. Resultatet af mæglingen kan ikke anvendes til ugunst for den mistænkte.

6. En særlig lov fastsætter de nærmere regler for mæglingsproceduren.

7. Hvis mæglingen fører til et resultat, og der er anledning til at anvende straffelovens artikel 36, stk. 1, slutter anklagemyndigheden sagen, og hvis der er anledning til at anvende straffelovens artikel 36, stk. 2, rejser den tiltale. Hvis den mistænkte har påbegyndt gennemførelsen af den aftale, der er indgået ved mæglingens slutning, uden at dette har indvirkning på muligheden for at pålægge en straf, kan anklagemyndigheden udsætte tiltalen i et eller to år for lovovertrædelser, der straffes med frihedsstraf på højst tre år.«

6 Følgende fremgår af artikel 36 i den ungarske straffelov (Büntető törvénykönyv, herefter »straffeloven«):

»1. Den, som i forbindelse med en mægling betaler erstatning til offeret for en skade forvoldt ved en forbrydelse mod personer (straffelovens kapitel XII, afsnit I og III), trafiksikkerheden (straffelovens kapitel XIII) eller ejendomsretten (straffelovens kapitel XVIII), for hvilken der kan idømmes en frihedsstraf på højst tre år, eller som påtager sig at erstatte de skadelige følger af lovovertrædelsen ved et helt andet middel, idømmes ingen straf.

2. Hvad angår de i stk. 1 omhandlede lovovertrædelser kan straffen nedsættes ubegrænset, hvis gerningsmanden i forbindelse med en mægling betaler offeret erstatning for en skade, der er forvoldt ved en lovovertrædelse, for hvilken der kan idømmes frihedsstraf på højst fem år, eller som påtager sig at erstatte de skadelige følger af lovovertrædelsen ved et helt andet middel.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, hvis gerningsmanden:

a) gentagne gange har begået lovovertrædelser, eller tidligere har begået netop den samme lovovertrædelse

b) har begået lovovertrædelsen som en del af en organiseret bande

c) har begået en lovovertrædelse, som har haft dødelige konsekvenser

d) har begået lovovertrædelsen med forsæt i løbet af en prøvetidsperiode, som har resulteret i en udsættelse af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf eller i tilfælde af en frihedsstraf, som skal fuldbyrdes som følge af en forsætlig lovovertrædelse, inden afsoningen af straffen er påbegyndt, eller i løbet af en prøveløsladelse eller en udsættelse af strafforfølgningen«.

7 Straffelovens artikel 314 bestemmer:

»1. Den, som forvolder skade på De Europæiske Fællesskabers budget i forbindelse med

a) støtte fra fonde, der forvaltes af De Europæiske Fællesskaber eller i deres navn

b) udbetalinger til et budget, der forvaltes af De Europæiske Fællesskaber eller i deres navn

ved at fremsætte en falsk erklæring eller anvende et dokument med urigtigt, falsk eller forfalsket indhold, eller som ikke opfylder eller kun i utilstrækkelig grad opfylder den foreskrevne oplysningspligt — således at dette kan give anledning til vildledning — begår en lovovertrædelse, der straffes med frihedsstraf indtil fem år.

2. I henhold til bestemmelserne i stk. 1 straffes den, som til et andet formål end det godkendte anvender

a) en støtte som den i stk. 1, litra a), omhandlede, eller

b) en fordel i forbindelse med den i stk. 1, litra b), omhandlede udbetaling.«

8 Straffelovens artikel 318 bestemmer:

»1. Den, som med henblik på at opnå en ulovlig gevinst vildleder en anden person eller lader en anden person forblive i vildfarelsen og således forvolder en skade, begår bedrageri.

[…]

4. Lovovertrædelsen straffes med frihedsstraf indtil tre år, såfremt

a) bedrageriet har forvoldt en betydelig skade

[…]«

9 I henhold til straffelovens artikel 318/A er en skade »betydelig, hvis den overstiger 200 000 HUF uden at overstige 2 000 000 HUF«.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10 Emil Eredics, den første tiltalte i hovedsagen, er direktør for skolen Apátistvánfalva (herefter »skolen«). Mária Sápi, den anden tiltalte i hovedsagen, er bestyrer for Apátistvánfalvi Hotel Apát Kereskedelmi és Szolgáltatási Korlátolt Felelősségű

Társaság (et anpartsselskab efter ungarsk ret, herefter »Hotel Apát kft«) og direktør for Hotel Apát, der drives af Hotel Apát kft.

11 I den rammekontrakt, der den 30. juni 2003 blev indgået mellem skolen og en ungarsk fond for mindre projekter under PHARE CBC-programmet (Magyarország — PHARE CBC Program Kisprojekt Alap 2001), tildelte fonden skolen en støtte til dækning af 80,15% af det beløb, der var nødvendigt til gennemførelse af et skovsti-projekt under ledelse af Emil Eredics som projektleder.

12 Støtten blev udbetalt den 4. februar 2004. VÁTI Magyar Regionális Fejlesztési és Urbanisztikai Kiemelten Közhasznú Társaság (et ungarsk forsyningsværk med ansvar for udvikling af landdistrikter og byplanlægning, herefter »VÁTI kht«) førte tilsyn med projektets gennemførelse og havde ansvaret for regnskabsafslutningen.

13 I en aftale indgået mellem Emil Eredics og Mária Sápi, som var udvalgt efter afholdelse af en udbudsrunde, forpligtede Mária Sápi sig bl.a. til som modydelse for udbetalingen af 1 200 000 HUF (ca. 4 270 EUR) at tilrettelægge, forberede og fungere som vært for en forberedende uddannelse til den grundlæggende prøve inden for svampekundskab samt at tilrettelægge studierejser og møder.

14 Med henblik på at begrunde gennemførelsen af kontraktens bestemmelser udarbejdede Mária Sápi i Hotel Apát kft's navn en rapport om gennemførelsen, som hun videresendte til Emil Eredics, der betalte den endelige faktura fra skolens løbende konto.

15 Den faktiske gennemførelse af grundkurset i mykologi, der skulle gennemføres i forbindelse med kontrakten, blev ikke fastslået, hvorfor fakturaen ligesom logbogen, der var udarbejdet med henblik på at begrunde den pågældende kontrakts gennemførelse, blev anset for falske. Emil Eredics vedlagde projektets sagsakter dokumenter, der

formodes at være falske, og en rapport, der var udfærdiget vedrørende en studierejse, som ikke var blevet gennemført, samt en evalueringsrapport, hvori en ukendt person havde forfalsket navnet på den gruppeansvarlige. Denne sagsakt blev sendt til VÁTI kht som begrundelse for gennemførelsen af forpligtelserne i henhold til ovennævnte kontrakt.

16 Den 20. juni 2006 indgav en privatperson en klage over Emil Eredics og Mária Sápi på grund af den uberettigede udbetaling af ca. 1 200 000 HUF.

17 Der blev truffet bestemmelse om gennemførelse af en undersøgelse, under hvilken Emil Eredics ved flere lejligheder gav møde som mistænkt uden imidlertid at anerkende de faktiske omstændigheder, der foreholdtes ham.

18 Den 2. september 2008 rejste anklagemyndigheden ved Szombathelyi Városi Bíróság en straffesag for denne ret ved et anklageskrift mod Emil Eredics og Mária Sápi, idet den kvalificerede Emil Eredics' handlinger som »tilsidesættelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser« som omhandlet i straffelovens artikel 314, stk. 1, litra a), og begået i et enkelt tilfælde som gerningsmand.

19 Den 24. november 2008 anerkendte Emil Eredics på den forelæggende rets opfordring de faktiske omstændigheder, som han kritiseredes for, og indgav en begæring om gennemførelse af mægling med henblik på at opnå, at sagen blev afgjort uden retssag eller en ubegrænset strafnedsættelse i henhold til strafferetsplejelovens artikel 221/A.

20 Under retsmødet den 9. april 2009 fastslog den forelæggende ret, at de faktiske omstændigheder, der foreholdtes Emil Eredics, også kunne kvalificeres som »bedrageri«. Emil Eredics har opretholdt sin begæring om gennemførelse af en mæglingsprocedure, og hans forudgående erklæring herom omhandler anerkendelsen af de faktiske omstændigheder.

21 Under retsmødet den 22. april 2009 tilkendegav VÁTI kht i sin egenskab af offer sin accept af gennemførelsen af en mæglingsprocedure. Den forelæggende ret traf herefter afgørelse om udsættelse af straffesagen med henblik på mægling indtil den 22. oktober 2009.

22 Anklagemyndigheden har appelleret ovennævnte afgørelse. Under hensyn til kvalifikationen af de faktiske omstændigheder i anklageskriftet er den pågældende handlemåde ikke en sådan lovovertrædelse, for hvilken der er fastsat mægling i ungarsk ret. Udelukkelsen af mægling skyldes desuden i den foreliggende sag, at Emil Eredics ikke har anerkendt de faktiske omstændigheder »under undersøgelsen« som fastsat i ovennævnte artikel 221/A. Det er endvidere nytteløst, at VÁTI kht i sin egenskab af offer er rede til at deltage i mæglingen. Det endelige offer er Det Europæiske Fællesskab, og mægling vil derfor ikke være begrundet.

23 Det er under disse omstændigheder, at Szombathelyi Városi Bíróság har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Nærværende ret ønsker oplyst i forbindelse med den straffesag, som er blevet indbragt for den, om en »person, der ikke er en fysisk person«, henhører under begrebet »offer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i [rammeafgørelsens] artikel 1, litra a) […], henset til den i rammeafgørelsens artikel 10 omhandlede forpligtelse til at fremme mægling i straffesager mellem ofret og gerningsmanden, og samtidig få præciseret og suppleret Domstolens dom af 28. juni 2007, sag C-467/05, Dell'Orto [Sml. I, s. 5557].

2) Nærværende ret ønsker oplyst vedrørende [rammeafgørelsens] artikel 10, [stk. 1] […], hvorefter »[h]ver medlemsstat søger at fremme mægling i straffesager i forbindelse med lovovertrædelser, hvor den anser denne fremgangsmåde for

hensigtsmæssig«, om det er muligt at fortolke begrebet »lovovertrædelser« således, at det omhandler alle lovovertrædelser, hvis lovfastsatte materielle elementer i det væsentlige svarer til hinanden.

3) Kan udtrykket »[h]ver medlemsstat søger at fremme mægling i straffesager […]« i [rammeafgørelsens] artikel 10, stk. 1, fortolkes således, at skabelse af mæglingsbetingelser for gerningsmanden og ofret er mulig i det mindste indtil der træffes en afgørelse i første instans, således at kravet om anerkendelse af de faktiske omstændigheder under den retslige procedure — efter undersøgelsens afslutning — under forudsætning af at de øvrige krævede betingelser er opfyldt, er i overensstemmelse med forpligtelsen til at fremme mægling?

4) Vedrørende [rammeafgørelsens] artikel 10, stk. 1, ønsker nærværende ret oplyst, om udtrykket »[h]ver medlemsstat søger at fremme mægling i straffesager i forbindelse med lovovertrædelser, hvor den anser denne fremgangsmåde for hensigtsmæssig« indebærer en garanti for almen adgang til mulighed for mægling i straffesager, under forudsætning af at de øvrige lovfastsatte betingelser er opfyldt, uden mulighed for fortolkning. Dvs. om der skal gives et bekræftende svar på spørgsmålet om forekomsten af en betingelse, hvorefter »gennemførelsen af den retslige procedure kan udelades, når der tages højde for overtrædelsen og den måde, hvorpå den er begået, mæglingstypen og den mistænkte person, eller der er grund til at antage, at retten i forbindelse med strafudmålingen kan vurdere den aktive anger«, er i overensstemmelse med bestemmelserne (kravene) i rammeafgørelsens artikel 10?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

24 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelsens artikel 1, litra a), og artikel 10 skal fortolkes således, at »offer«-begrebet omfatter juridiske personer med henblik på fremme af mægling i straffesager som omhandlet i nævnte artikel 10, stk. 1.

25 Som den ungarske, den franske og den italienske regering samt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber med rette har anført, har Domstolen allerede fastslået, at »offer«-begrebet i rammeafgørelsen som defineret i dennes artikel 1, henset til ordlyden og den generelle opbygning af rammeafgørelsen, kun omhandler fysiske personer (jf. i denne retning navnlig Dell'Orto-dommen, præmis 53-56).

26 Således fastslog Domstolen i præmis 53 i Dell'Orto-dommen, at det følger af selve ordlyden af rammeafgørelsens artikel 1, litra a), der definerer offeret i rammeafgørelsens forstand som den »fysiske« person, som har lidt skade, herunder fysisk eller psykisk skade, følelsesmæssige lidelser eller økonomisk tab, der er direkte forvoldt af handlinger eller undladelser, der strider mod en medlemsstats straffelov, at denne bestemmelse i rammeafgørelsen kun omfatter fysiske personer, som har lidt en sådan skade.

27 I samme doms præmis 55 og 56 anførte Domstolen, at ingen anden bestemmelse i rammeafgørelsen indeholder nogen indikation af, at EU-lovgiver har villet udstrække begrebet »offer« til juridiske personer med henblik på anvendelsen af rammeafgørelsen,

og at der derimod er flere bestemmelser i rammeafgørelsen, som bekræfter, at lovgivers formål udelukkende var at lade fysiske ofre for skade som følge af en straffelovsovertrædelse være omfattet. Foruden rammeafgørelsens artikel 1, litra a), der som skadetyper henviser til fysisk eller psykisk skade samt til følelsesmæssige lidelser, har Domstolen henvist til rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, der pålægger medlemsstaterne at gøre deres yderste for at sikre, at ofre behandles med behørig respekt for deres personlige værdighed, artikel 2, stk. 2, der omtaler den særbehandling, som særligt sårbare ofre skal kunne drage fordel af, samt rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, som forpligter medlemsstaterne til at sikre et passende beskyttelsesniveau for ofrenes familier eller hermed ligestillede personer.

28 Den omstændighed, at visse medlemsstater har fastsat bestemmelser om mægling i straffesager, når offeret er en juridisk person, er ikke til hinder for den konklusion, som Domstolen nåede frem til i Dell'Orto-dommen.

29 Eftersom rammeafgørelsen ikke indeholder en fuldstændig harmonisering af området, er rammeafgørelsen således ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender dens bestemmelser, også når offeret er en juridisk person, ligesom den heller ikke pålægger medlemsstaterne at anvende disse bestemmelser i en sådan situation.

30 En fortolkning af rammeafgørelsen, hvorefter den kun omhandler fysiske personer, er heller ikke udtryk for forskelsbehandling af juridiske personer. EU-lovgiver har med rette kunnet indføre en beskyttelsesordning, som kun er til fordel for fysiske personer, idet sidstnævnte befinder sig i en situation, som objektivt adskiller sig fra den situation, som juridiske personer befinder sig i, på grund af deres større sårbarhed og arten af de interesser, som kan lide skade ved lovovertrædelser, som kun kan begås mod fysiske personer, såsom offerets liv eller fysiske integritet.

31 Henset til de foregående betragtninger, skal rammeafgørelsens artikel 1, litra a), og artikel 10 fortolkes således, at »offer«-begrebet ikke omfatter juridiske personer med henblik på fremme af mægling i straffesager som omhandlet i nævnte artikel 10, stk. 1.

Det andet spørgsmål

Domstolens kompetence

32 Den ungarske regering har anført, at det i henhold til strafferetsplejeloven er muligt at anvende mæglingsproceduren, når offeret ikke er en fysisk person. For så vidt som anvendelsesområdet for rammeafgørelsen kun dækker ofre, der er fysiske personer, er rammeafgørelsen ifølge denne regering uden relevans i hovedsagen.

33 Ifølge fast retspraksis har Domstolen kompetence til at give en besvarelse, selv om de faktiske omstændigheder i hovedsagen ligger uden for EU-rettens anvendelsesområde, såfremt den i national ret valgte løsning af et forhold, der ikke er omfattet af EU-retten, er tilpasset EU-retten. Ifølge Domstolens praksis har Unionens retsorden nemlig en interesse i, at enhver EU-retlig bestemmelse fortolkes ensartet, uanset de vilkår, hvorunder bestemmelsen skal anvendes, således at senere fortolkningsuoverensstemmelser undgås (jf. i denne retning dom af 17.7.1997, sag C-130/95, Giloy, Sml. I, s. 4291, præmis 19-28, af 11.10.2001, sag C-267/99, Adam, Sml. I, s..7467, præmis 23-29, af 15.1.2002, sag C-43/00, Andersen og Jensen, Sml. I, s. 379, præmis 15-19, og af 16.3.2006, sag C-3/04, Poseidon Chartering, Sml. I, s. 2505, præmis 14-19).

34 Som den ungarske regering har erkendt, indfører strafferetsplejelovens artikel 221/A med virkning fra den 1. januar 2007 en mæglingsprocedure, som hvad angår de lovovertrædelser, der er opregnet i denne bestemmelse, ikke sondrer efter, om offeret er en fysisk eller en juridisk person.

35 Domstolen savner derfor ikke kompetence til at besvare det andet spørgsmål alene under henvisning til, at rammeafgørelsen kun omhandler ofre, som er fysiske personer.

Realiteten

36 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelsens artikel 10 skal fortolkes således, at medlemsstaterne i medfør af denne bestemmelse har pligt til at muliggøre mægling for alle lovovertrædelser, hvis materielle elementer fastsat i henhold til national ret i det væsentlige svarer til de materielle elementer for lovovertrædelser, for hvilke der udtrykkeligt er foreskrevet mægling i denne lovgivning.

37 Det bemærkes herved, at ud over at artikel 34 EU overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelse af det mål, som ønskes opnået med rammeafgørelser, begrænser rammeafgørelsens artikel 10 sig til at pålægge medlemsstaterne at søge at fremme mægling i straffesager i forbindelse med lovovertrædelser, »hvor [de] anser denne fremgangsmåde for hensigtsmæssig«, således at valget af lovovertrædelser, for hvilke der kan anvendes mægling, henhører under medlemsstaternes skøn.

38 Det følger af selve ordlyden af artikel 10 og af det brede skøn, som rammeafgørelsen giver de nationale myndigheder med hensyn til den konkrete fremgangsmåde for

virkeliggørelse af dens mål (jf. dom af 9.10.2008, sag C-404/07, Katz, Sml. I, s. 7607, præmis 46), at den ungarske lovgiver ved at vælge kun at muliggøre anvendelse af mæglingsproceduren for lovovertrædelser mod personer, trafiksikkerheden eller ejendomsretten, idet dette valg hovedsageligt er begrundet i retspolitiske hensyn, ikke har overskredet sin skønsbeføjelse.

39 Selv om medlemsstaternes skøn givetvis kan begrænses af forpligtelsen til at anvende objektive kriterier med henblik på at fastlægge arterne af de omhandlede lovovertrædelser, er der intet, der tyder på, at dette er tilfældet i den foreliggende sag.

40 Henset til de foregående betragtninger, skal rammeafgørelsens artikel 10 fortolkes således, at medlemsstaterne i henhold til denne bestemmelse ikke har pligt til at muliggøre mægling for alle lovovertrædelser, hvis materielle elementer fastsat i henhold til national ret i det væsentlige svarer til de materielle elementer for lovovertrædelser, for hvilke der udtrykkeligt er foreskrevet mægling i nævnte lovgivning.

Det tredje og fjerde spørgsmål

Om Domstolens kompetence

41 Det er ubestridt, at ungarsk ret ikke indeholder bestemmelser om anvendelse af mægling, når der er tale om en tilsidesættelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser. Desuden fremgår det af besvarelsen af det andet spørgsmål, at det ikke af rammeafgørelsen kan udledes, at medlemsstaterne har pligt til, i tilfælde af at ofret er en fysisk person, at fastsætte bestemmelser om anvendelse af mægling ved lovovertrædelser, med hensyn til hvilke den nationale lovgivning ikke fastsætter anvendelse

af mægling, selv om de materielle elementer for denne lovovertrædelse er de samme som de materielle elementer for lovovertrædelser, med hensyn til hvilke mægling er mulig.

42 Idet det således klart ikke er muligt at anvende mægling i en situation som den, der foreligger i hovedsagen, er det ufornødent at besvare det tredje og fjerde spørgsmål.

Sagens omkostninger

43 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

1) Artikel 1, litra a), og artikel 10 i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager skal fortolkes således, at »offer«-begrebet ikke omfatter juridiske personer med henblik på fremme af mægling i straffesager som omhandlet i nævnte artikel 10, stk. 1.

2) Artikel 10 i rammeafgørelse 2001/220 skal fortolkes således, at medlemsstaterne i henhold til denne bestemmelse ikke har pligt til at muliggøre mægling for alle lovovertrædelser, hvis materielle elementer fastsat i henhold til national ret i det væsentlige svarer til de materielle elementer for lovovertrædelser, for hvilke der udtrykkeligt er foreskrevet mægling i nævnte lovgivning.

Underskrifter